

פרשת תזריע

וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה תטמא. וביום השמיני ימול בשר ערלתו (יב, ב-ג)

יש לדקדק מה שנאמר כימי נדת דותה, 'כימי' בכ"ף הדמיון, למה תלה טומאת לידה בטומאת נדה.

ורש"י פירש 'כימי נדת דותה תטמא' כסדר כל טומאה האמורה בנדה מטמאה לידה, ואפילו נפתח הקבר בלא דם. עוד יש להבין מה מקום למצות מילה כאן, שהכניס מצוה זו אגב מצות טומאת לידה.

אכן, איתא במדרש (תנחומא מצורע) שבשעה שהיו ישראל במצרים לא היו רואות הנשים דם נדה, ואף משיצאו משם לא היו רואות במדבר שהשכינה היתה ביניהם. ומצינו שאמרו חז"ל בגמרא (נדה לא, ב) ומפני מה אמרה תורה מילה לשמונה, שלא יהיו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים.

לפי זה א"ש, כיון שדור המדבר לא היו רואות דם נדה היה צד לומר דאף אינה נטמאת בטומאת לידה שהרי לא היו רואות דם, וכיון שכן אף לא נזדקק למולו לשמונה דוקא ונוכל להקדים זמן מילתו. לזה אמר דאינו כן, אלא דור זה כבדורות הבאים דין אחד לו, לענין טומאת לידה ובעקבותיו לדין מילה לשמונה.

מקור: פנינים יקרים - רבי בצלאל הכהן מוילנא